

TÜNDÉRMARAKODÁS

1.

fel kell tenni azokat a kérdéseket,
amelyeket magam előtt is szégyellek:
hát mivégre szültem ezeket a tündéreket?
hogyan viszálypókok szőjék körbe arcukat?
elfedve vonásaikat egymás elől?
felfüggesztve az áradást, hogy aztán
ajtódorombólásra ébredjek?
remeg a képmutatásból épített ház,
dőlné a ház előtti fa is,
de a borostyánréteg tartja,
amit mindig is sajnáltam kiirtani,
ez most az utolsó menedékem.

sűrű napok jönnek.
nem gondoltam volna, hogy
megöregedni nem kiváltság
ebben a leszármazásban.
ha azt kérdezik, egyedül érzem-e magam,
inkább lesütik szemüket, minthogy lássák kiszáradásom.

2.

csontos madár ez az asszony
megsüketíti az árvaság
tekintetét elfordítja
ölelése tüskeágyás
viasz folyik végig arcán
könyörög szabadulásért
ő nem tehet semmiről
ő nem szült meg senkit
megkeseredik tekintete tündérei láttán

hárászkendője fullasztja
hátát görbíti a szégyen
szavai sebeket vágnak
megtagadja a közelséget
ítélő szeméből folyik
folyik a sárga viszály

GYÓNÁS

Kiköltöztek a nyelvből, de hol van maradásuk?
Mezőkbe térdelnek, patakba fekszenek,
feloldozást mégsem kapnak.
Új ruhát öltenek, rózsavízt hintenek,
mégis rájuk borulnak a templomtornyok.
Verik vissza a büntudatot, a bűnbocsánatot,
mossák a fényben arcukat.

Ezeknek a kezeknek minden kapavágás dicsőség,
mire megtanulnak ütés helyett simogatni.
Már csak göröngyöket morzsolnak rózsafüzérként,
a hajlatokat bánat fűzi össze.
Veteményezés után bámulják az eget,
munkaképtelen lelküket esőben mosdatnák,
Márjácska sír, visszhangozzák,
kötények isszák fel a könnyeket.